

Arrest

nr. 167 864 van 19 mei 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 24 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 januari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. LEFEVERE *loco* advocaat M. VAN DER HASSELT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 20 juli 2014 en heeft zich vluchteling verklaard op 23 juli 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 11 augustus 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 23 september 2014 en op 27 oktober 2014.

1.3. Op 21 januari 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 26 januari 2016 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u op 27 augustus 1975 geboren. U bent u een soennitische Arabier afkomstig uit Damascus. Omdat uw beide ouders een betrekking hadden aangeboden gekregen als leraar, zouden jullie omstreeks 1977 naar Kuwait zijn verhuisd. U zou zijn opgegroeid in Kuwait. Omstreeks 1991 zou uw familie terug naar Syrië zijn verhuisd omwille van de Golfoorlog. In deze periode zou u de universitaire studie van burgerlijk ingenieur zijn begonnen, eerst aan de universiteit van Aleppo en vanaf het tweede jaar in Damascus, waar u in 2000 afstudeerde. Na uw studies zou u zijn verhuisd naar Homs, omdat in deze stad uw familieroots liggen. U kon in de hieropvolgende jaren aan de slag als coördinerend ingenieur in kleinere gemeenten in de omgeving van Homs zoals te Tell Adai en Ruqa. Na verloop van enkele jaren zou u zijn aangesteld als burgerlijk ingenieur in de raad van bestuur van de stad Homs. U zou verschillende functies hebben gecombineerd. U werkte als ingenieur voor de hulpverleningsdienst van de stad, u was daarnaast de eerste assistent van de directeur van deze dienst en vanaf 2007 werd u technisch directeur van de bouwdienst van de stad Homs. Deze laatste functie gaf u grote verantwoordelijkheid inzake ruimtelijke planning, wegeaanbouw, openbare bouwprojecten, toekenning van bouwvergunningen en onteigeningen op het grondgebied van de stad Homs. U zou in deze periode over ongeveer 700 ambtenaren verantwoordelijkheid hebben gedragen. Omdat u afkomstig bent van een vooraanstaande en bekende familie in Damascus beschikte u over een netwerk van belangrijke connecties. U sloot niet uit dat uw aanstelling tot technisch directeur mede hierdoor werd mogelijk gemaakt. Na het uitbreken van de Syrische revolutie in maart 2011 werd u door de verschillende veiligheidsdiensten regelmatig gecontacteerd om gedetailleerde plannen door te geven van stadswijken. Deze gedetailleerde plannen werden opgevraagd bij u omdat u als enige toegang had tot een databank van deze gedetailleerde plannen. U wist bovendien dat de verschillende veiligheidsdiensten deze plannen opvroegen met het oog op de ordehandhaving en in een later stadium het binnenvallen en plat bombarderen van de betrokken wijken. U werd daarnaast ook regelmatig gecontacteerd door de verschillende veiligheidsdiensten inzake technische kwesties. Zo gaf u technische adviezen over waar men tijdelijke legerposten kon opstellen, welke de verschillende toegangswegen waren tot een bepaalde wijk, waar de waterbronnen in een bepaalde wijk zich bevonden, hoe de rioleringen in een bepaalde wijk precies liepen en nog andere technische adviezen. Toen na verloop van tijd duidelijk werd dat de strategie van het Syrische regime was geëvolueerd naar de vernietiging van hele wijken, zou u besloten hebben om, van zodra de gelegenheid zich voordeed, te vluchten uit het land. Toen de situatie in Homs was geëscaleerd tot een ware oorlogssituatie, zou u samen met bijna 90% van de inwoners van Homs de stad zijn ontvlucht. U zou met uw familie tijdelijk naar Damascus zijn getrokken. In Damascus zou u onder druk zijn gezet door de gouverneur van Homs om terug naar Homs te keren en uw functies op te nemen. U besloot hier niet op in te gaan omdat u niet langer kon werken in de omstandigheden van de burgeroorlog. U vond het te gevaarlijk geworden voor uzelf en u wilde ook niet verder meewerken aan de vernietiging van de stad. U zou in deze periode, meer bepaald in juni 2012 naar de Verenigde Arabische Emiraten verhuisd zijn samen met uw echtgenote en jullie kinderen. U zou hier werk hebben gevonden. Omdat na verloop van tijd uw Syrische paspoort zou vervallen, kon uw werkvergunning en dus uw verblijfsvergunning in de VAE niet langer verlengd worden. Als gevolg van dit probleem besloot u naar Europa te vluchten. Op 11 juli 2014 reisde u naar Istanbul waar u de volgende dag aankwam. Op 13 juli 2014 zou u vanuit Istanbul verder gereisd zijn naar België waar u op 20 juli 2014 aankwam. Op 23 juli 2014 diende u een asielaanvraag in. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart; uw ingenieurskaart; een administratief besluit dd. 29 januari 2013 waarin aangegeven wordt dat u als ontslagen wordt beschouwd wegens uw afwezigheid van meer dan dertig dagen sinds 18 september 2012 en dat u juridisch zal vervolgd worden; uw rijbewijs; uw internationaal rijbewijs, uw paspoort, uw militair boekje, uw familieboekje, uw diploma en uw huwelijksakte.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u uw profiel als technisch directeur van de bouwdienst te Homs door de Commissaris-generaal niet in twijfel wordt getrokken en dus als geloofwaardig wordt beoordeeld. U legt over uw activiteiten immers gedetailleerde en coherente verklaringen af. Volgens de International Protection Considerations with regard to people fleeing the Syrian Arab Republic, Update III, gepubliceerd door UNHCR op 23 oktober 2014, moeten overheidsmedewerkers die hun post verlaten aanzien worden als een risicoprofiel. Daarenboven valt het niet uit te sluiten dat u omwille van de specifieke rol die u heeft gespeeld nadat de Syrische revolutie was uitgebroken, door opposanten zal gevisieerd worden. Bijgevolg kan in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie worden aangenomen.

Niettegenstaande het bestaan in uw hoofde van een mogelijks terechte vrees voor vervolging dient in het kader van onderzoek naar uw asielmotieven door het CGVS te worden nagegaan of u niet valt onder de in artikel 1, par. F (a) van de Vluchtelingenconventie en artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 vermelde uitsluitingsgrond. Volgens artikel 1, paragraaf F, lid a van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 zijn de bepalingen van het verdrag immers niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er 'ernstige redenen' zijn om te veronderstellen dat hij wetens en willens heeft aangezet tot of anderszins deelgenomen heeft aan een misdrijf tegen de menselijkheid, zoals omschreven in artikel 7 van het Statuut inzake het Internationale Strafhof.

Dit artikel bepaalt dat onder misdaad tegen de menselijkheid één van de volgende handelingen verstaan wordt, indien gepleegd als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking, met kennis van de aanval: "... (a) moord; (b) uitroeiing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; (e) gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (f) marteling; (g) verkrachting, seksuele slavernij, gedongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden, of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt of op andere gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationale recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdaad waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; (k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamenlijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt. "

De uitsluitingsclausule betreft niet enkel directe daders van dergelijke misdrijven, maar ook medeplichtigen, voor zover deze hebben gehandeld met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid hen van hun individuele verantwoordelijkheid vrijstelt. Medeplichtigheid (cfr. Art 25, §3, Statuut van Rome van 17 juli 1998) houdt in dat een art. 1 F-misdrijf werd gepleegd - eventueel door iemand anders-, dat de persoon in kwestie hierbij een materiële bijdrage heeft geleverd, met een onmiddellijk effect op het misdrijf en dat hij de bedoeling had dat het misdrijf gepleegd werd.

Niettegenstaande het bestaan in uw hoofde van deze mogelijks terechte vrees voor vervolging dient in het kader van onderzoek naar uw asielmotieven door het CGVS te worden nagegaan of u niet valt onder de in artikel 1, par. F (a) van de Vluchtelingenconventie en artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 vermelde uitsluitingsgrond. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat bij het optreden van de Syrische autoriteiten tijdens de vreedzame demonstraties die van start gingen in maart 2011 een vast patroon van mensenrechtenschendingen werd aangetroffen, variërend van excessief geweld, buitengerechtigde executies, willekeurige aanhoudingen, alsook verkrachting, marteling, (ook van kinderen), gedwongen verdwijning van personen tot een vooropgezet beleid van "shoot-to-kill" tegen demonstranten met behulp van sluipschutters die zich op de daken van de omliggende gebouwen verscholen. Gearresteerde demonstranten werden daarenboven ter plaatse zwaar mishandeld en naar detentiecentra overgebracht, waar verdere mensenrechtenschendingen plaatsvonden. Het gewelddadig neerslaan van demonstraties en de hiermee gepaarde gegane mensenrechtenschendingen kaderden dan ook in een wijdverspreide en systematische aanval tegen de burgerbevolking in de zin van artikel 7 van het Statuut inzake het Internationale Strafhof.

U heeft verklaard dat u vanaf 2007 werkzaam was als technisch directeur van de stedenbouwkundige dienst van de stad Homs. In die hoedanigheid zou u op geregelde tijdstippen van maart 2011 tot februari 2012 de Syrische veiligheidsdiensten gedetailleerde plannen van de stad bezorgd hebben (zie gehoorverslag CGVS 27 oktober 2014, vraag 19, 30-31). Deze informatie werd gebruikt om bepaalde wijken in de stad binnen te vallen, alsook om de routes van legervoertuigen of officiële konvoien uit te stippelen, om de positie van de troepen te bepalen, om beter razzia's te kunnen houden en arrestaties te verrichten (zie gehoorverslag CGVS 27 oktober 2014, vraag 18, 21, 33-34). Voorst diende u ook mondeling toelichting te verschaffen bij deze plannen, alsook technische adviezen te formuleren (zie gehoorverslag CGVS 27 oktober 2014, vraag 43-44). Rekening houdend met de beschikbare informatie over het optreden van de Syrische veiligheids- en inlichtingendiensten sinds begin 2011 dient aldus te worden nagegaan of er ernstige aanwijzingen zijn dat u, in uw hoedanigheid van technisch directeur van de stedenbouwkundige dienst van de stad Homs, heeft deelgenomen aan of medeverantwoordelijk bent voor misdrijven tegen de menselijkheid. Immers, zoals reeds eerder werd opgemerkt betreft de uitsluitingsclausule vervat in artikel 1F van de Vluchtelingenconventie niet enkel directe daders van dergelijke misdrijven, maar ook medeplichtigen, voor zover deze hebben gehandeld met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid hen van hun individuele verantwoordelijkheid vrijstelt.

Opdat er van deelneming aan een in artikel 1F van het Verdrag van Genève genoemd misdrijf sprake kan zijn, moet de asielzoeker individuele verantwoordelijkheid treffen, hetgeen inhoudt dat hij een substantiële bijdrage heeft geleverd aan het misdrijf, wetende dat zijn handelen het misdrijf

vergemakkelijkt (UNHCR, *Guidelines on international Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*, 2003, nr.18). Indien een persoon nooit zelf misdrijven tegen de menselijkheid zou hebben begaan, volstaat dit geenszins. aangezien ook medeplichtigheid aan de in artikel 1, F, (a) beschreven misdrijven onder het toepassingsgebied van deze uitsluitingsclausule valt, dit voor zover werd gehandeld met **kennis van de praktijken en de asielzoeker hierbij een substantiële of wezenlijke bijdrage heeft geleverd in de wetenschap dat zijn handelen of zijn verzuim te handelen het misdadig gedrag faciliteerde**. Een persoon moet niet fysiek het misdrijf hebben begaan. Het aanzetten tot, helpen bij en deelnemen aan een gezamenlijke misdadige onderneming kan volstaan (UNHCR, *ibid.*, nr.18).

U verklaarde bij het uitbreken van de Syrische revolutie regelmatig te zijn gecontacteerd door de verschillende veiligheidsdiensten van het Syrische regime. Men zou u in uw hoedanigheid van technisch directeur van de bouwdienst van de stad Homs hebben benaderd omdat u als enige toegang had tot een databank van gedetailleerde plannen van de wijken van de stad Homs. U situeerde deze contacten tussen uzelf en de verschillende veiligheidsdiensten in de periode van december 2011 tot februari 2012 (zie gehoorverslag CGVS 27 oktober 2014, vragen 29, 30, 38 en 39). U sprak zelf over zeer regelmatige contacten: 'soms 2 à 3 keer per dag' (zie gehoorverslag CGVS 27 oktober 2014, vraag 30). U lichtte toe dat het ging over de politieke veiligheidsdienst, de veiligheidsdienst van de luchtmacht, de militaire veiligheidsdienst en de staatsveiligheid (zie gehoorverslag CGVS 27 oktober 2014, vraag 31). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Syrië Veiligheidsdiensten van 1 juli 2014 en de COI Focus Syrië: Mensenrechtenschendingen van 30 juli 2015) beschikt, blijkt inderdaad dat **de Syrische veiligheids- en inlichtingendiensten zich reeds decennialang schuldig hebben gemaakt aan grove schendingen van de mensenrechten**. Het is algemeen bekend dat deze diensten een veelheid van terreurmiddelen gebruikten en **op stelselmatige, routineuze, wijdverspreide en zeer georganiseerde wijze geweld en foltering toepasten op burgers**, alsook burgers spoorloos lieten verdwijnen. Deze grove mensenrechtenschendingen werden uitgebreid beschreven en geïllustreerd in diverse rapporten van Amnesty International, Human Rights Watch, US Department Of State, het CAT, diverse VNpublicaties, enz. In tal van rapporten wordt voorts het volledige gebrek aan controle op dergelijke diensten, alsook de cultuur van straffeloosheid aan de kaak gesteld. Ook tijdens de protesten van 2011 tegen het Syrische regime en de huidige burgeroorlog blijven de veiligheidsdiensten loyaal aan president Bashar al Assad en vormen zij een van de speerpunten van de repressie tegen de oppositie. Zo'n 25.000 mensen zouden sindsdien zijn opgepakt en het leidt geen twijfel dat ook deze gedetineerden het voorwerp uitmaken van foltering en mishandeling. Er werd u dan ook gevraagd wat de reputatie is van deze verschillende veiligheids- en inlichtingendiensten. U verklaarde expliciet dat deze instanties een verschrikkelijke reputatie hebben met betrekking tot mensenrechtenschendingen, en u bevestigde dat zij mensen willekeurig arresteerden en folterden (zie gehoorverslag CGVS 23 september 2014, vraag 62-63; CGVS 27 oktober 2014, vragen 73-75). Wanneer u dan gevraagd hoe u het gegeven dat u het Syrische regime als onrechtvaardig bestempeld kan verzoenen met de vaststelling dat uzelf een hoge functie bekleedde, stelt u dat er verschil moet gemaakt worden met de Baath-partij onder leiding van Hafez, en benadrukte u dat enkel de veiligheidsdiensten betrokken waren bij willekeurige arrestaties en folteringen, en dat uw taak enkel gericht was op het wetenschappelijke en het technische (zie gehoorverslag CGVS 23 september 2014, vraag 67). Wanneer u dan geconfronteerd werd met het gegeven dat uit uw eigen verklaringen blijkt dat u juist zeer goede contacten onderhield met niet alleen de lagere, maar ook de hooggeplaatste leden van de Baathpartij, waarvan u toch behoorde te weten dat zij burgers doorstuurden naar de veiligheidsdiensten alwaar zij gefolterd werden, antwoordt u dat u probeerde geen contacten te onderhouden met de veiligheidsdiensten, die uiteindelijk verantwoordelijk waren voor dergelijke praktijken (zie gehoorverslag CGVS 23 september 2014, vraag 68). Uit de beschikbare informatie en uit uw eigen verklaringen komt aldus naar voren dat de Syrische veiligheids- en inlichtingendiensten een verschrikkelijke reputatie hebben én dat u hiervan op de hoogte was.

Er werd u vervolgens gevraagd waarvoor de gedetailleerde plannen werden gebruikt. U verklaarde onomwonden dat deze informatie bij u werd opgevraagd om onder andere om wijken in de stad binnen te vallen of af te sluiten van de buitenwereld. Verder ook om ritten van legervoertuigen of officiële konvoien uit te stippelen (zie gehoorverslag CGVS 27 oktober 2014, vraag 18, 21, 33-34). Op de vraag of uzelf ooit een rechtstreeks verband heeft gezien tussen enerzijds het door u bezorgen van gedetailleerde plannen en anderzijds de vaststelling dat een bepaalde wijk werd vernield door het Syrische regime, antwoordde u niet alleen positief, u illustreerde uw antwoord aan de hand van een concreet voorbeeld. Volgens u werd de wijk Bab al Amer drie keer binnengevallen, dit nadat u gedetailleerde plannen had bezorgd van deze wijk. Na de derde inval in februari 2012 en na een belegering van 28 dagen was de vernietiging van de wijk totaal (zie gehoorverslag CGVS 27 oktober 2014, vraag 35-38). Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt inderdaad dat de wijk Bab al Amer van bij het begin van de demonstraties diverse malen in het vizier kwam van de

Syrische autoriteiten. Omstreeks eind januari 2011-februari 2012 werd de wijk hermetisch afgesloten en een maand lang met zware artillerie beschoten. De bombardementen zorgden voor een humanitaire crisis zonder weerga, waarbij duizenden burgers gedood werden (zie COI CASE Syr 2014-020w). Verder liet u nog optekenen dat u vragen diende te beantwoorden en technische adviezen diende te geven. U gaf onder andere adviezen met betrekking tot het plaatsen van een tijdelijke legerpost, u diende uit te leggen hoe de toegangswegen van een bepaalde wijk liepen zodat men een bepaalde wijk kon binnenvallen, waar de waterbronnen van een bepaalde wijk zich bevonden zodat men de wijk kon droogleggen, of welke de staat was van de riolering in een bepaalde wijk zodat kon nagegaan worden of deze kon gebruikt worden als ondergrondse tunnel (zie gehoorverslag CGVS 27 oktober 2014, vragen 43 en 44). Deze adviezen vonden plaats in het kader van de oorlogsstrategie van het Syrische regime. Gevraagd wanneer het regime geweld is beginnen gebruiken, maakte u het onderscheid tussen twee soorten geweld: enerzijds geweld gericht op de ordehandhaving ten tijde van de massale manifestaties en anderzijds geweld gericht op de totale vernietiging van stadsdelen. Van zodra duidelijk was geworden dat het regime evolueerde naar de vernietiging van hele stadsdelen, zou u zijn afgehaakt (zie gehoorverslag CGVS 27 oktober 2014, vragen 50-58). U lichtte voorts toe dat het geweld tegen de betogers wel verwacht was, maar dat u nooit gedacht had dat de overheid zover zou gaan om het land te vernietigen (zie gehoorverslag CGVS 27 oktober 2014, vraag 58). Wanneer u er vervolgens op gewezen wordt dat u contact bent blijven onderhouden met de verschillende overheidsinstanties, terwijl het toen al lang duidelijk was dat er zwaar geweld werd gebruikt tegen de betogers, antwoordt u dat dit klopt. U bevestigt voorts dat u uw werk bent blijven doen ook al wist u dat uw plannen gebruikt werden om geweld te gebruiken tegen de inwoners van de stad Homs (zie gehoorverslag CGVS 27 oktober 2015, vraag 60-61).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat de reputatie op het gebied van mensenrechtenschendingen door de Syrische veiligheidsdiensten algemeen gekend was en dat u hier van op de hoogte bent. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u wist dat de Syrische autoriteiten geweld gebruikten tegen demonstranten en dat u er zich zeer goed van bewust was dat de informatie die u verstreekte gebruikt werd om wijken in de stad Homs binnen te vallen en geweld te gebruiken tegen de aanwezige burgerbevolking. Er dient dan ook besloten te worden dat u wist dat de Syrische autoriteiten misdrijven pleegden die onderdeel waren van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen de burgerbevolking van de stad Homs.

Bijgevolg dient onderzocht te worden of u een substantiële of wezenlijke bijdrage heeft geleverd bij het plegen van de hierboven beschreven misdrijven tegen de menselijkheid. In dit verband wordt gewezen op de uitspraak van het Joegoslavië-tribunaal dat in de Tadic-zaak (Prosecutor v. Tadic Judgment Case No. IT-94-1-T ICTY Trial Chamber 7 May 1997) heeft overwogen dat een verdachte strafrechtelijk verantwoordelijk kan worden gehouden voor zijn handelen wanneer is komen vast te staan dat hij bewust deelnam aan het begaan van een misdrijf en indien zijn deelname een rechtstreekse en wezenlijke invloed had op het begaan van het misdrijf door zijn daadwerkelijke steun hieraan gedurende, voorafgaande aan of volgend op het misdrijf (rechtsoverweging 692). Onder "wezenlijke invloed" verstaat het Joegoslaviëtribunaal dat de bijdrage een feitelijk effect heeft op het begaan van het misdrijf en dat het misdrijf hoogstwaarschijnlijk niet op dezelfde wijze zou hebben plaatsgevonden indien niemand de rol van de verdachte had vervuld (rechtsoverweging 688). Er is dus sprake van een substantiële bijdrage als er een causaal verband bestaat tussen de handelingen van een persoon en het misdrijf in kwestie.

Op de vraag of u uw eigen werk als onschuldig zag, antwoordde u dat het in wezen niet veel verschil uitmaakte of u deze plannen bezorgde of niet aan de verschillende instanties. Immers volgens uzelf zou het Syrische regime de betrokken wijken hoe dan ook hebben vernietigd. Wanneer u er dan op gewezen wordt dat de informatie die u bezorgde het regime in staat had gesteld haar plannen beter, sneller en efficiënter uit te voeren, tracht u uw bijdrage te minimaliseren door te stellen dat ze er misschien wel gebruik van maakten maar dat het op zich niet genoeg was, dat zij informanten ter plaatse hadden die info doorspeelden, en dat het Syrische regime even goed had kunnen opereren aan de hand van toeristische kaarten (zie gehoorverslag CGVS 27 oktober 2014, vragen 46-48).

U ontkent hiermee evenwel niet alleen uw eigen substantiële bijdrage aan het tot stand komen van bepaalde mensenrechtenschendingen in het kader van de burgeroorlog van Syrië. Uw antwoord is bovendien volledig in strijd met uw eerder afgelegde verklaringen. Immers, wanneer eerder tijdens het gehoor gesuggereerd werd dat om het even welke ambtenaar de nodige plannen aan de Syrische veiligheids- en inlichtingsdiensten had kunnen bezorgen, antwoordde u dat al die gegevens alleen op uw PC waren opgeslagen, dat deze op uw initiatief gedigitaliseerd waren en dat u als enige toegang had tot deze gegevensdatabank (zie gehoorverslag CGVS 27 oktober 2014, vraag 41-42). U wilde niet echt opscheppen, maar u had alle kennis van wat er boven- en ondergronds lag van waterleidingen en elektriciteitsleidingen. U wist waar alles lag (zie gehoorverslag CGVS 27 oktober 2014, vraag 43). Daarenboven gaf u zelf aan dat bepaalde informatie niet op kaarten was terug te vinden, zodat u vaak

ook mondeling vragen moest beantwoorden over bijv. de straten die niet zichtbaar waren op het plan, waar er nog andere waterputten waren, etc. (zie gehoorverslag CGVS 27 oktober 2015, vraag 44). Bovendien was u eerder uitdrukkelijk gevraagd of u zelf een verband kon leggen tussen de plannen die u bezorgde en de latere inval in een wijk, waarop u duidelijk bevestigend antwoordde en vervolgens als concreet voorbeeld de wijk Bab al Amer opgaf (zie gehoorverslag CGVS 27 oktober 2015, vraag 35). U verklaarde voorts spontaan dat de diensten uw plannen nodig hadden om te bepalen hoe ze hun troepen zouden opstellen, om beter razzia's te kunnen houden en arrestaties te verrichten. U had daarenboven ook altijd een update gemaakt van deze plannen (zie gehoorverslag CGVS 27 oktober 2014, vraag 21). Dat u dan nu stelt dat de door u verstrekte informatie niet zo cruciaal was voor het welslagen van de plannen van de Syrische veiligheids- en inlichtingsdiensten, en dat zij evengoed gebruik hadden kunnen maken van toeristische kaarten, is dan ook een duidelijke poging van uwentwege om uw verantwoordelijkheid en betrokkenheid bij de hierboven beschreven mensenrechtenschendingen te minimaliseren. Het feit dat u uw gespecialiseerde en hoogstaande technische kennis deelde met de verschillende veiligheids- en inlichtingendiensten gaf deze instanties immers een groot voordeel in het kader van hun acties en operaties.

Het stelde hen ongetwijfeld in staat gerichter, efficiënter, sneller en beter tot het gewenste resultaat te komen. Uw bijdrage was materieel: u bezorgde hen immers gedetailleerde kaarten en gaf hen antwoord op technische vragen. Uw bijdrage was bovendien cruciaal: dankzij deze gedetailleerde technische informatie kon men efficiënt zijn operaties uitvoeren en het gewenste resultaat bereiken.

Gegeven het feit dat het afsluiten van toegangswegen, elektriciteit, telecommunicatie en water een cruciaal onderdeel uitmaakte van de belegering van de stad Homs, en rekening houdend met uw verklaringen over de informatie die u in uw hoedanigheid van technisch directeur deelde met de Syrische veiligheids- en inlichtingendiensten, staat het vast dat er causaal verband bestaat tussen uw handelingen en de misdrijven begaan in de stad Homs vanaf begin 2011. Bovendien is het duidelijk dat deze misdrijven niet op dezelfde wijze zouden hebben plaatsgevonden indien niemand uw rol, zoals hierboven beschreven, had vervuld. De vaststelling dat u daarenboven wist dat uw handelen het misdadig gedrag van het Syrische regime faciliteerde, dient besloten worden dat u een materiële en substantiële bijdrage heeft geleverd aan de totstandkoming van de mensenrechtenschendingen die op systematische wijze sinds begin 2011 in de stad Homs hebben plaatsgevonden.

Daar uw individuele verantwoordelijkheid bij het uitvoeren van de artikel 1, paragraaf F lid a van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven vaststaat en u bijgevolg als mededader moet beschouwd worden, dienen de door u voorgehouden verschoningsgronden geapprecieerd te worden.

Doorheen uw verklaringen afgelegd op de zetel van het CGVS voert u aan dat u geen andere keuze had en gedwongen werd de informatie die u ter uwen beschikking had, mee te delen aan de veiligheidsdiensten. Opdat er sprake kan zijn van dwang is, overeenkomstig artikel 31, 1°, d van het Statuut van Rome, vereist dat deze dwang voortvloeit uit een onmiddellijke doodsb bedreiging voor de persoon of een andere persoon of een dreiging van voortdurend of dreigend ernstig lichamelijk letsel en de persoon noodzakelijk en redelijkerwijs handelt teneinde deze dreiging af te wenden, mits hij niet de bedoeling had een groter letsel toe te brengen dan het letsel dat hij tracht te voorkomen. De situatie die u schetst geeft daar om onderstaande redenen geen blijk van.

U verklaarde dat u uw werk bent blijven doen omdat u vreesde voor de veiligheid van uw gezin en uw ouders (zie gehoorverslag CGVS 27 oktober 2014, vraag 61). Gevraagd of u zich niet had kunnen onttrekken aan uw taken, stelt u dat u verschillende keren uw ontslag had aangeboden maar dat dit telkens geweigerd werd (zie gehoorverslag CGVS 27 oktober 2014, vraag 63). Wanneer u dan gevraagd werd of u niet gewoon uw werkzaamheden had kunnen stopzetten en had kunnen vluchten, antwoordt u dat een ambtenaar die zijn werk stopzet als ongehoorzaam wordt beschouwd en dat men volgens de regelgeving die geldt tijdens een noodtoestand dan gearresteerd kan worden door de veiligheidsdiensten en berecht kan worden voor een militaire rechtbank (zie gehoorverslag CGVS 27 oktober 2015, vraag 66). Geconfronteerd met de vaststelling dat u er in februari 2012 blijkbaar wel in geslaagd bent om weg te blijven van uw werk, stelt u dat u toen geen keuze had, dat u en uw familie alles verloren hadden, dat uw leven kapot was gemaakt (zie gehoorverslag CGVS 27 oktober 2015, vraag 68). U verklaart verder dat uw beslissing om op post te blijven ook ingegeven werd door de angst dat ze bv. uw vrouw zouden arresteren om u zo onder druk te zetten (zie gehoorverslag CGVS 27 oktober 2015, vraag 69) en u herhaalt dat u niet zomaar kon stoppen omdat u dan het risico liep gearresteerd te worden (zie gehoorverslag CGVS 27 oktober 2015, vraag 71). Gevraagd wel excuus u dan gebruikt had om in februari 2012 naar Damascus te gaan, antwoordt u niet op de vraag, maar stelt u enkel dat ze toen begonnen met de beschietingen en dat 90% van de bevolking toen wegtrok uit Homs (zie gehoorverslag CGVS 27 oktober 2015, vraag 78). Uw ouders en uw zus zouden eerst vertrokken zijn, en u en uw gezin zouden 20 dagen later weggegaan zijn (zie gehoorverslag CGVS 27 oktober 2015, vraag 62).

Hoewel er, mede gelet op het sterk repressieve karakter van het Syrische regime, nog enigszins begrip kan opgebracht worden voor het feit dat u schrik had dat u of een familielid gearresteerd zou worden, zodat u zich verplicht voelde om uw taken verder te blijven uitoefenen, kan er geenszins besloten worden dat er in uw hoofde sprake was van een onweerstaanbare drang in de zin van artikel 31, 1°, d van het Statuut van Rome.

Vooreerst omdat uit uw verklaringen blijkt dat u geen morele bezwaren had tegen het geweld dat de autoriteiten gebruikten tegen de betogers in de stad. U maakte immers het onderscheid tussen het begin van de burgeroorlog, toen het geweld gericht was op de betogers, en daarna, toen de Syrische autoriteiten stadsdelen totaal vernietigden. Zo licht u toe dat de acties van het regime in het begin niet tot doel hadden alles te vernietigen (zie gehoorverslag CGVS 27 oktober 2014, vraag 47). Wanneer u dan gevraagd wat voor u het moment was waarop u beslist heeft dat u niet langer kon verder werken, antwoordt u dat dit het moment was waarop de steden en wijken met zware wapens bestookt werden, en dat u dat niet kon bevatten (zie gehoorverslag CGVS 27 oktober 2014, vraag 52). Wanneer u dan gevraagd werd wanneer het Syrische regime geweld is begonnen gebruiken, stelt u dat er twee soorten geweld zijn, namelijk het geweld tegen de betogers, en het geweld dat gericht was op de vernietiging van wijken (zie gehoorverslag CGVS 27 oktober 2014, vraag 55). Gevraagd of dit dan betekende dat u dus geen problemen had met het gebruik van geweld tegen de betogers, doch wel met het feit dat er wijken volledig vernield werden, antwoordt u merkwaardig genoeg dat het geweld tegen de betogers wel verwacht was, maar dat u nooit gedacht had dat de overheid zover zou gaan om het land te vernietigen (zie gehoorverslag CGVS 27 oktober 2014, vraag 58). U gaf bij de aanvang van uw gehoor weliswaar aan dat u niet meer akkoord kon gaan met de misdrijven die gepleegd werden, en dat u niet langer onder die omstandigheden kon werken, maar uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u hiermee verwijst naar het moment waarop de Syrische autoriteiten volledige wijken wegvaagde en de algemene veiligheidssituatie in en rond de stad Homs verslechterde (zie gehoorverslag 27 oktober 2014, vraag 9, 10, 18).

Echter, zoals reeds eerder werd toegelicht blijkt uit de beschikbare informatie dat het optreden van de Syrische autoriteiten tijdens de vreedzame demonstraties die van start gingen in maart 2011 gepaard ging met een vast patroon van mensenrechtenschendingen. Bovendien is reeds vastgesteld dat u hiervan op de hoogte was. De vaststelling dat u een duidelijk onderscheid maakt met het geweld tegen vreedzame betogers, waar u blijkbaar minder problemen mee had, en het gegeven dat u zich dus pas aan uw werkzaamheden onttrekt eenmaal de stad bestookt werd met zware artillerie, wijzen er op dat u de stad Homs pas bent ontvlucht toen duidelijk was geworden dat een normaal en veilig leven in Homs niet langer mogelijk was (zie ook gehoorverslag 27 oktober 2014, vraag 3-6).

Toen u geconfronteerd werd met de vaststelling dat u toch tot eind januari 2012 op post bent gebleven dit terwijl het toen al duidelijk was dat er buitensporig geweld gebruikt werd tegen de betogers, stelt u dat dit klopt maar dat de Syrische overheid het land toen nog steeds onder controle hadden en dat het regime u op elk ogenblik kon arresteren (zie gehoorverslag CGVS 27 oktober 2015, vraag 60). Nergens uit uw verklaringen blijkt evenwel dat er in uw hoofde daadwerkelijk sprake was van een onmiddellijke doodsbedreiging, dan wel een dreiging van een voortdurend of dreigend ernstig lichamelijk letsel voor u of een lid van uw familie. U verklaart slechts in algemene termen dat een ambtenaar die zijn taken zou ontlopen het risico loopt dat hij of een lid van zijn familie kan gearresteerd worden. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u geen ernstige pogingen ondernomen heeft om u aan uw functies te onttrekken terwijl dit redelijkerwijs van u kon verwacht worden. U verklaart weliswaar dat u verschillende keren uw ontslag heeft aangeboden, maar dat dit telkens geweigerd werd (zie gehoorverslag CGVS 27 oktober 2014, vraag 63). Echter, van een persoon die afstamt van een rijke en gekende Syrische familie, die een relatief hoge functie uitoefende, die verklaart een goede reputatie te hebben en over een uitgebreid netwerk van contacten te beschikken, die voor de aanvang van de burgeroorlog meermaals het aanbod kreeg om een hogere functie te bekleden, die contact onderhield met hoge vertegenwoordigers van het Syrische regime, die blijkbaar kritiek kon uiten en daar geen ernstige problemen door ondervond, en bij wie de gouverneur aandrong om terug te keren naar Homs om er een hogere functie te bekleden, kan verwacht worden dat hij op zijn minst een poging onderneemt, en indien nodig hiervoor zijn uitgebreid netwerk aanspreekt, om een overplaatsing te bedingen (zie gehoorverslag CGVS 23 september 2014, vraag 47, 56-57, 68; zie gehoorverslag CGVS 27 oktober 2014, vraag 4, 9, 60, 63, 79-82). Er kan dan ook niet gesteld worden dat u noodzakelijk en redelijkerwijs gehandeld heeft om de dreigingen die u (in algemene bewoordingen) heeft aangehaald af te wenden. Evenmin kan gesteld worden dat u niet de bedoeling had om een groter letsel toe te brengen dan het letsel dat u trachtte te voorkomen. De dwang die u aanhaalt weegt immers niet op tegen de ernst van het door u begane misdrijf.

Uw verklaringen als zou u uw medewerking met de verschillende veiligheidsdiensten pas hebben kunnen stopzetten op het moment dat de controle van het regime over de stad Homs begon af te nemen en u dus niet hoefde te vrezen voor wraakacties vanwege het regime tegenover u en uw gezin omwille van uw ontslag of vertrek, komen hoe dan ook weinig oprecht over. Immers, volgens uw verklaringen

zouden de autoriteiten juist in dezelfde periode niet meer de moeite genomen hebben om een persoon te ondervragen, omdat ze daar de tijd niet meer voor hadden. Men knalde personen gewoon direct af (zie gehoorverslag CGVS 27 oktober 2014, vraag 60). De situatie die u schetst wijst er dan ook op dat het juist veel risicovoller moet geweest zijn om begin 2012 te vertrekken.

Wat er ook van zij, u verklaarde voorts dat u van februari tot juni 2012 in Damascus verbleef, en tijdens deze periode meermaals gevraagd werd door de gouverneur om terug te keren naar Homs en uw functie op te nemen. U werd zelfs benaderd om daar nog een hogere functie op te nemen. U zou hier niet op zijn ingegaan omwille van de veiligheidssituatie (zie gehoorverslag CGVS 27 oktober 2014, vragen 3-6, en 63). Aldus komt uit uw verklaringen naar voren dat de Syrische autoriteiten op de hoogte waren van het feit dat u zich in Damascus bevond en dat u weigerde terug te keren naar Homs. Dat u hierdoor geen ernstige problemen ondervonden heeft, is zeer merkwaardig. U verbleef immers gedurende een periode van vijf maanden in een stad die toen nog stevig in handen was van het Syrisch regime. Indien u zich daadwerkelijk had willen onttrekken aan een verdere samenwerking met de Syrische autoriteiten, dan is het zeer bevreemdend te moeten vaststellen dat uw weigering terug te keren naar Homs en uw functie terug op te nemen geen gevolgen had voor u of uw gezin. Uw verklaringen doen vermoeden dat u, in tegenstelling tot wat u wilt laten uitschijnen, ook nog tijdens uw verblijf in Damascus goede contacten bent blijven onderhouden met hoge vertegenwoordigers van het Syrische regime, dat u de stad Homs pas bent ontvlucht toen het duidelijk was geworden dat een normaal en veilig leven in Homs niet langer mogelijk was, en dat u nog steeds bereid was om te werken voor het Syrisch regime, met dien verstande dat u gewoon niet wou terugkeren naar Homs omdat het leven daar gestopt was.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u nog een lange periode nadat het misdadig karakter van het neerslaan van de demonstraties duidelijk moest zijn geworden, uw medewerking hieraan niet beëindigd heeft. U heeft geen ernstige pogingen ondernomen om zich aan uw functies te onttrekken terwijl dit redelijkerwijs van u kon verwacht worden. U overtuigt niet dat u het voorwerp heeft uitgemaakt van een onoverkomelijke dwang gericht op uw persoon.

Er dient bijgevolg besloten te worden dat er voldoende ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat u medeplichtig was aan misdrijven tegen de menselijkheid waarbij u handelde met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid u van uw individuele verantwoordelijkheid vrijstelt.

Hierbij kan nog opgemerkt worden dat indien de collectieve misdrijven van de Syrische autoriteiten tegen de burgerbevolking kunnen worden gezien als zware misdrijven tegen de menselijkheid (artikel 1F a) dan zijn ze minstens ernstige, niet-politieke misdrijven in de zin van artikel 1F b van de Vluchtelingenconventie. Immers artikel 1F(b) kwalificeert een ernstig, niet-politiek misdrijf als een bijzonder wrede handeling, zelfs indien zij met een beweerd politiek oogmerk zijn uitgevoerd, zoals in casu binnen de Syrische burgeroorlog. Het valt niet te betwisten dat excessief geweld, buitengerechtigde executies, willekeurige aanhoudingen, verkrachting, foltering, gedwongen verdwijning en het beleid van shoot-to-kill tegen de burgerbevolking hiertoe behoren.

U moet dan ook worden uitgesloten van de Vluchtelingenstatus in de zin van artikel 1, F a en b van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van dien aard om de appreciatie aan uw asiëldossier om te buigen. Uw documenten bevestigen uw persoonsgegevens dewelke hier evenwel niet ter discussie staan. Verder legde u nog enkele administratieve besluiten voor waarin uw ontslag als ingenieur en dat van uw echtgenote wordt bevestigd. Deze documenten bevestigen dat u en uw echtgenote door het Syrische regime worden beschouwd als afvalligen. Dit staat hier evenmin ter discussie.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie alsook van bescherming onder de subsidiaire beschermingsstatus.

Niettegenstaande bovengaande bevindingen meent de Commissaris-generaal evenwel dat in de huidige omstandigheden het niet aangewezen is dat u gedwongen zou worden teruggeleid naar uw land van herkomst, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 1, A (2) en 1, F (a) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, de artikelen 48/3, 48/4, 55/2, 55/4 en 57/6, 5° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en artikel 7 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof, geeft verzoeker vooreerst een uitgebreide theoretische uiteenzetting omtrent

de in het middel aangehaalde bepalingen, waarna hij opmerkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vaststelt dat hij wel degelijk over een gegronde vrees beschikt in de zin van de vluchtelingenconventie. Verzoeker ondersteunt dit deel van de beslissing. Hij is evenwel van mening dat voor een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus de bewijslast bij de asielinstantie ligt die moet aantonen dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat de betrokken asielzoeker onder het toepassingsgebied van artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag valt. Verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waaruit duidelijk blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken een 'positieve onderzoeksplicht' heeft om de schending van rechtsnormen na te gaan. Volgens verzoeker geldt hetzelfde voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker verwijst te dezen naar artikel 4 (1) van de Kwalificatierichtlijn en de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens over de informatie die bij lidstaten bekend is of zou moeten zijn bij de beoordeling van een reëel risico, die volgens hem aantonen dat de onderzoeksplicht verder reikt dan wat het Commissariaat-generaal en de Raad nu onderzoeken. De Raad moet volgens verzoeker haar volle rechtsmacht benutten en zelf het nodige onderzoek leveren of het Commissariaat-generaal verplichten een onderzoek te voeren. Niettegenstaande het feit dat de bewijslast bij het Commissariaat-generaal ligt, leverde zij immers geen enkel nuttig onderzoek of bewijs, aldus verzoeker, die hieraan toevoegt dat uit de UNHCR "*Note d'information sur l'application des clauses d'exclusion: article 1F de la Convention 1951 relative au statut de réfugiés, 2003*" volgt dat de bewijslast bij de asielinstanties ligt en dat het niet aan de asielzoeker is om aan te tonen dat hij niet moet worden uitgesloten. Er geldt volgens verzoeker een hoge bewijsstandaard en ook het voordeel van de twijfel geldt. Indien er twijfel bestaat moet dit uitdraaien in het voordeel van de asielzoeker, gezien de ernstige gevolgen van een onjuiste beslissing.

Niettegenstaande zijn vrees, is het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van mening dat hij uitgesloten moet worden van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 1, F (a) en (b) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Luidens dit artikel wordt een vreemdeling uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten die zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen, of wetens en willens heeft aangezet tot of anderszins heeft deelgenomen aan dergelijk misdrijf. Het in de bestreden beslissing geciteerde artikel 7 van het Statuut van Rome van 17 juli 1998 inzake het Internationaal Strafhof omschrijft wat onder misdaden tegen de menselijkheid dient te worden verstaan. Opdat er daadwerkelijk sprake kan zijn van misdaden tegen de menselijkheid moeten de handelingen opgesomd in het artikel in kwestie gepleegd worden als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval tegen een burgerbevolking. Opdat er van deelneming aan zulk misdrijf sprake kan zijn, moet de vreemdeling individuele verantwoordelijkheid treffen, hetgeen inhoudt dat hij een substantiële bijdrage heeft geleverd aan het misdrijf, wetende dat zijn handelen het misdrijf vergemakkelijkte (UNHCR, *Guidelines on international protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*, 2003, p.6). Verzoeker benadrukt dat men in dezelfde richtlijnen van UNHCR ook terugvindt dat de individuele verantwoordelijkheid inhoudt dat er wetens en willens werd gehandeld en dat in een bijhorende nota naast het element van wetens en willens ook het element van de morele keuze wordt toegelicht. Opdat iemand individueel verantwoordelijk kan worden gesteld voor misdaden tegen de menselijkheid moet deze persoon dus wetens en willens een substantiële bijdrage geleverd hebben aan die misdaden tegen de menselijkheid.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is van mening dat de voorwaarden voor de individuele verantwoordelijkheid voldaan zijn en haalt hiervoor eerst het element van de kennis aan. Verzoeker citeert een passage uit de betreden beslissing en meent dat het Commissariaat-generaal hiermee duidelijk probeert aan te tonen dat hij op de hoogte was van de terreur uitgeoefend door de Syrische veiligheidsdiensten terwijl deze informatie wijdverspreid is. Verzoeker stelt dat hij net als elke Syriër op de hoogte was van het feit dat de Syrische veiligheids- en inlichtingendiensten een verschrikkelijke reputatie hadden. Verzoeker bevestigt dat hij, zoals iedere Syriër en zoals iedereen ter wereld, op de hoogte is van het feit dat de Syrische veiligheids- en inlichtingendiensten een verschrikkelijke reputatie hadden en van de foltering die door het Syrische regime werden en worden toegepast. Het Commissariaat-generaal stelt zelf dat het 'algemeen bekend' is dat deze diensten een veelheid van terreurmiddelen gebruikten. De conclusie van het Commissariaat-generaal "*uit de beschikbare informatie en uit uw eigen verklaringen komt aldus naar voren dat de Syrische veiligheids- en inlichtingendiensten een verschrikkelijke reputatie hebben en dat u hiervan op de hoogte was*" lijkt aldus voor de hand te liggen en ook niet abnormaal te zijn, aldus verzoeker, die evenwel benadrukt dat hij met het wetenschappelijke en technische bezig was en geen deel uitmaakte van de

veiligheidsdiensten. Hij was niet betrokken was bij beraadslagingen of besprekingen om beslissingen te nemen. Wat betreft zijn relatie met de Syrische veiligheidsdiensten, werpt verzoeker op dat zijn functie binnen de civiele diensten van de overheid viel en dat hij dus niet werkte voor de veiligheids- of inlichtingendiensten. Hij benadrukte tijdens zijn gehoor meerdere malen dat zijn functie van wetenschappelijke en technische aard was. Zo omschrijft hij zijn functie als verantwoordelijke voor de bouwplanning, de studies, topografie, ongeldige eigendommen, verlengen van bouwvergunningen. Wel had hij sinds zijn infunctietreding als technische directeur in 2007 in het kader van zijn functie contact met de veiligheidsdiensten. Telkens er een nieuwe voorzitter werd aangesteld bij de veiligheidsdiensten, werden de bestaande plannen opgevraagd en dus niet voor het eerst in 2011. Hoewel sinds de Syrische revolutie de contacten regelmatig plaatsvonden, kaderde dit volledig binnen zijn functie als technisch directeur. Deze contacten bestonden erin om plannen te overhandigen en indien gevraagd bijkomend technisch advies te verlenen. Verzoeker wijst erop dat hij tijdens het gehoor heeft benadrukt dat hij enkel samenwerkte met de mensen binnen de technische sector en dat hij ook de inhoud van zijn contacten met de veiligheidsdiensten heeft uiteengezet. Verzoeker bevestigt dat hij gevraagd werd plannen en adviezen te geven aan de veiligheidsdiensten in het kader van zijn functie als technisch directeur. Het betrof stedenbouwkundige omschrijvingen zoals bijvoorbeeld informatie over de plaatsing van scholen en moskeeën. Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen dienaangaande zoals hij deze heeft afgelegd tijdens het gehoor en stelt dat uit deze verklaringen duidelijk blijkt dat hij geen informatie kreeg over waarom hem bepaalde informatie werd gevraagd. Hij erkent dat er wel vermoedens bestaan over wat er met die informatie gebeurde, gelet op de gekende reputatie van de Syrische veiligheidsdiensten. Verzoeker stelt dat hij echter niet zomaar kon weigeren om plannen die hij had, af te geven. Hij riskeerde hiermee immers zijn leven en dat van zijn familie. Hij herhaalt dat er nooit concreet werd gecommuniceerd waarom bepaalde informatie werd opgevraagd, dat hij geen deel uitmaakte van de veiligheidsdiensten maar technisch directeur binnen de civiele diensten van de stad Homs was en dat de informatie die hem werd gevraagd kaderde binnen zijn functie en zich beperkte tot het louter overhandigen van plannen of technische adviezen (bijvoorbeeld uitleg over markeringen of symbolen op een plan) zonder enige toelichting over het waarom en zonder concrete vragen over de toepassing van deze informatie in de strategie van de Syrische veiligheidsdiensten.

Verzoeker merkt daarnaast op dat om tot individuele verantwoordelijkheid te besluiten, er een substantiële bijdrage aan de vermelde misdrijven vastgesteld moet worden. Verzoeker is het niet eens met de vaststellingen in de bestreden beslissing hieromtrent. Hij is van mening dat de informatie die hij gaf noch cruciaal, noch van enig doorslaggevend belang was voor de uitvoering van de oorlogsstrategie door de veiligheidsdiensten. Ook zonder zijn informatie zou deze strategie immers uitgevoerd kunnen worden. Verzoeker is het niet eens met de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij het belang van zijn bijdrage in de loop van het gehoor zou hebben geminimaliseerd en hij stelt hierover geen tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd. Hij heeft steeds op een correcte manier geantwoord op de vragen die hem gesteld werden en hij herhaalt nogmaals dat ook zonder zijn informatie de veiligheidsdiensten in Homs hun plannen zouden hebben uitgevoerd. Ook al had niemand zijn rol vervuld dan nog was de situatie in Homs wat ze op de dag van vandaag is, aldus verzoeker, die in dit verband laat gelden dat de veiligheidsdiensten via google maps, plannen beschikbaar op zijn afdeling, enz., ook zonder zijn technische uitleg konden nagaan waar zich wat bevond, wat in aanbouw was, waar er een waterput was,... Verzoeker benadrukt dat zijn informatie aldus niet doorslaggevend was. Verzoeker betoogt bijkomend dat het feit dat hij de enige persoon was die toegang had tot zijn pc waarop alle plannen opgeslagen werden, niet betekent dat hij de enige was die toegang had tot de verschillende plannen. Verzoeker verduidelijkt dat hij aan het hoofd stond van een dienst van 700 personen en stelt dat het aldus niet logisch zou zijn dat hij de enige persoon was met toegang tot de verschillende plannen. Hij heeft dan wel zelf gezorgd voor een digitalisering van alle plannen samen op zijn pc, maar de verschillende diensten beschikten natuurlijk elk over hun eigen plannen, aldus verzoeker. Verzoeker laat te dezen nog gelden dat er in Damascus een 'bureau' bestaat waar militaire ondersteuning geboden wordt voor gans Syrië. Deze ondersteuning bestaat ook uit het verspreiden van gedetailleerde plannen. Hij was dus zeker niet de enige persoon die in het bezit was van de plannen van Homs. Verzoeker stelt nog dat de veiligheidsdienst ook alle technische symbolen zelf konden uitzoeken en dat hij dan ook niet essentieel was. In tegenstelling tot de vaststellingen van het Commissariaat-generaal meent verzoeker, gelet op het voorgaande, dat het duidelijk is dat hij niet wetens en willens een substantiële bijdrage heeft geleverd aan misdaden tegen de menselijkheid en dat hij dus niet individueel verantwoordelijk kan worden gesteld voor deze misdaden.

Verzoeker vervolgt dat het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissing zijn individuele verantwoordelijkheid vaststelt en vervolgens nagaat of er een verschoningsgrond kan worden ingeroepen. Het Commissariaat-generaal meent echter dat 'dwang' *in casu* niet van toepassing is, in de

eerste plaats omdat verzoeker geen morele bezwaren had tegen het geweld dat de autoriteiten gebruikten tegen de betogers in de stad. Verzoeker meent echter dat het Commissariaat-generaal een eigen interpretatie geeft aan zijn antwoorden en hij verwijst naar zijn verklaringen tijdens het gehoor, waar hij over twee soorten van geweld spreekt zonder daar zelf een oordeel over uit te spreken. Verzoeker voert in dit verband aan dat de stelling dat het geweld tegen de betogers verwacht werd, niet helemaal gelijkgesteld kan worden met 'hiermee minder problemen hebben' zoals wordt gesteld in de bestreden beslissing. Verzoeker werpt op in zijn verklaringen meermaals te hebben aangehaald dat hij het regime van Assad onrechtvaardig vindt en het geweld van het Syrische regime helemaal niet ondersteunt en het er moeilijk mee heeft. Hij liet zich zelfs kritisch uit over het regime. Verzoeker acht het dan ook onbegrijpelijk dat het Commissariaat-generaal twijfelt aan zijn mening over het Syrische regime. Het Commissariaat-generaal ziet daarnaast in het feit dat er geen sprake was van onmiddellijke dreigingen en dat hij geen ernstige pogingen zou hebben ondernomen om zich aan zijn functies te onttrekken een argument om de verschoningsgrond 'dwang' niet toe te passen. Verzoeker stelt echter meerdere pogingen te hebben ondernomen om zich aan zijn functie te onttrekken. Zo heeft hij verschillende keren zijn ontslag aangeboden, maar dit werd geweigerd. Bovendien bestond er volgens verzoeker, toen hij in 2000 afstudeerde, een verplichting in Syrië om na het afstuderen vijf jaar als ambtenaar te werken. Hij werd op deze manier eerst geplaatst onder de lokale administratiedienst bevoegd voor gemeenten en provincies. Na vijf jaar kan men normaal zijn ontslag geven, maar verzoeker moest naar eigen zeggen in dienst blijven. Verzoeker wil benadrukken dat wat het Syrische regime uitvoerde al decennialang aanhield. Hij stelt dat hij sinds 2005 meermaals zijn ontslag had aangeboden, maar dit hem telkens werd geweigerd. Hij is het echter nooit eens geweest met de aanpak en de geweldplegingen door het Syrische regime. Verzoeker wijst er in dit verband nog op dat de geweldplegingen van de Syrische veiligheidsdiensten voor een voortdurende schrik en gehoorzaamheid van de burgers zorgde en hij meent dat zijn verklaringen duidelijk de sfeer weergeven die er heerste onder invloed van de veiligheidsdiensten. Zo verklaarde hij meerdere malen dat het regime verantwoordelijk was voor een voortdurende spanning en dat men het gevoel had altijd gecontroleerd te worden. Deze controle trof ook hem, aldus verzoeker, die stelt dat de schrik er bij hem, zoals bij alle Syriërs goed in zat. Het Syrische regime aanvaardt geen nee als antwoord en afhaken is geen optie, tenzij op risico voor eigen leven. Verzoeker had naar eigen zeggen dan ook geen andere optie dan in functie te blijven om zichzelf en zijn familie te beschermen. Wel probeerde hij soms informatie achter te houden, maar door de voortdurende controle van de veiligheidsdiensten kon dit niet onopgemerkt gebeuren. Volgens verzoeker dacht hij in de periode december 2011-februari 2012 aan niets anders dan onder zijn functie uit te komen, maar dit regel je niet van de ene dag op de andere en je mag en kan niemand vertrouwen en moet dus heel voorzichtig handelen. De afwezigheid van een paar dagen – omdat er bombardementen waren – kon getolereerd worden, maar als het te lang duurde, kwam men kijken waar je bleef en je kon zomaar meegenomen worden, verdwijnen of ter plekke doodgeschoten worden omdat je niet op je werk was, aldus verzoeker, die benadrukt dat hij dan ook als laatste van zijn gezin vertrokken is om geen argwaan te wekken. Hij kon in februari 2012 zijn functie en de stad Homs verlaten. Op dat moment was de situatie in Homs onleefbaar geworden en is hij samen met 90% van de inwoners van de stad uit Homs vertrokken. Hij is toen naar Damascus getrokken, waar hij samen met zijn familie verbleef. Het Commissariaat-generaal heeft enkele bedenkingen bij dit verblijf in Damascus. Verzoeker wil graag verduidelijken dat de Syrische autoriteiten er inderdaad van op de hoogte waren dat hij in Damascus verbleef. Gezien de situatie in Homs (de situatie was onleefbaar, 90% procent van de inwoners zijn begin 2012 weggevlucht uit de stad) werden daar echter geen vragen bij gesteld. Verzoeker werpt in dit verband op dat heel wat van zijn collega's ook waren weggevlucht en ook in Damascus verbleven. De gouverneur nam in die periode af en toe contact op met hem om bijkomende informatie te verkrijgen. Ook vroeg hij hem om terug te keren naar Homs, maar verzoeker weigerde dit. Gezien de onleefbare situatie in Homs werden daar op dat moment geen vragen bij gesteld en kon verzoeker naar eigen zeggen in Damascus verblijven. In juni 2012 werd de druk om terug te keren naar Homs echter te groot, waardoor verzoeker besliste het land te verlaten. Gezien de hierboven omschreven situatie, meent verzoeker dat hij zich wel kan beroepen op de strafuitsluitingsgrond van 'dwang'. Indien de Raad van mening zou zijn dat hij individueel verantwoordelijk gesteld kan worden als mededader aan misdaden tegen de menselijkheid, wenst verzoeker dat toepassing wordt gemaakt van deze strafuitsluitingsgrond.

Als conclusie meent verzoeker dat de voorwaarden voor de toepassing van artikel 1, F (a) en artikel 55/2 *in casu* niet worden aangetoond en dat hij niet als medeplichtige aan misdaden tegen de menselijkheid kan worden beschouwd. Verzoeker verwijst in dit verband nog naar de omzichtigheid waarmee de uitsluitingsclausule moet worden toegepast zoals ook aangehaald door UNHCR en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker stelt in hoofdorde dat hij volledig voldoet aan de in de definitie van vluchtelingen, zoals opgenomen in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève,

aangegeven gronden en dat hij aldus als vluchteling dient te worden erkend. Hij heeft een gegronde vrees voor vervolging, zoals ook erkend door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en hij heeft zich nooit schuldig gemaakt als dader of medeplichtige aan mensenrechtenschendingen en de in artikel 1, F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven en moet bijgevolg worden erkend als vluchteling in de zin van de Conventie van Genève. In ondergeschikte orde wil verzoeker zich beroepen op subsidiaire bescherming. Hij benadrukt andermaal dat hij zich nooit schuldig heeft gemaakt aan mensenrechtenschendingen en stelt dat het geen uitvoerig betoog hoeft dat de algemene situatie in Syrië heden precair en onstabiel is en hij aldus minstens het subsidiaire beschermingsstatuut moet genieten.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, stelt verzoeker vast dat de beslissing stelt dat hij uitgesloten wordt van de vluchtelingenstatus en geen subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, maar hij evenmin kan worden teruggestuurd naar Syrië. De bestreden beslissing biedt echter geen antwoord op de vraag wat verzoeker dan wel moet doen. Het ontbreekt hem dus aan een duidelijkheid die noodzakelijk is om de beslissing volledig te kunnen begrijpen. Verzoeker laakt nog dat hem nooit werd meegedeeld dat hij van misdaden tegen de menselijkheid wordt verdacht. Nooit werd hem enige mededeling gedaan dat hem in dat verband enige verwijten zouden worden gemaakt, laat staan dat hij als mededader of medeplichtige aan dergelijk misdrijf zou kunnen worden beschouwd. Verzoeker meent nog dat de vraagstelling tijdens de gehoren er enkel op gericht was om tot een uitsluitingsbeslissing te leiden. De vraagstelling was volgens verzoeker niet objectief en getuigt van een sterke vooringenomenheid vanuit het Commissariaat-generaal. Ter staving van zijn betoog citeert verzoeker een aantal vragen uit het gehoorverslag waar hij zich vragen bij stelt. Daar elke objectiviteit in de motivering ontbreekt, kan deze motivering naar mening van verzoeker niet als afdoende worden beschouwd.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een krantenartikel gevoegd. Ter terechtzitting wordt de vertaling ingediend van het krantenartikel.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker overeenkomstig artikel 1, F (a) en (b) van de vluchtelingenconventie en artikel 55/2 van de vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus omdat er voldoende ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij medeplichtig was aan misdrijven tegen de menselijkheid waarbij hij handelde met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid hem van zijn individuele verantwoordelijkheid vrijstelt, minstens aan ernstige, niet-politieke misdrijven in de zin van artikel 1, F (b) van de vluchtelingenconventie, en wordt hij om dezelfde reden uitgesloten van bescherming onder de subsidiaire beschermingsstatus.

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.6. Na lezing van het administratief dossier treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze oordeelt als volgt: *“Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u uw profiel als technisch directeur van de bouwdienst te Homs door de Commissaris-generaal niet in twijfel wordt getrokken en dus als geloofwaardig wordt beoordeeld. U legt over uw activiteiten immers gedetailleerde en coherente verklaringen af. Volgens de International Protection Considerations with regard to people fleeing the Syrian Arab Republic, Update III, gepubliceerd door UNHCR op 23 oktober 2014, moeten overheidsmedewerkers die hun post verlaten aanzien worden als een risicoprofiel.”*

2.7. Desalniettemin dient te worden nagegaan of verzoeker, gezien zijn handelingen in zijn hoedanigheid van technisch directeur van de stedenbouwkundige dienst van de stad Homs, niet valt onder de toepassing van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F van de Conventie van

Genève van 28 juli 1951. Luidens deze artikelen wordt een vreemdeling uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij (a) een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten die zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen of (b) een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten, of wanneer hij wetens en willens heeft aangezet tot of anderszins heeft deelgenomen aan dergelijk misdrijf. Het in de bestreden beslissing geciteerde artikel 7 van het Statuut van Rome van 17 juli 1998 inzake het Internationaal Strafhof omschrijft wat onder misdrijven tegen de menselijkheid dient te worden verstaan. Opdat er daadwerkelijk sprake kan zijn van misdaden tegen de menselijkheid moeten de handelingen opgesomd in het artikel in kwestie gepleegd worden als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval tegen een burgerbevolking, waarbij onder *“aanval gericht tegen een burgerbevolking”* wordt verstaan: *“een wijze van optreden die met zich brengt het meermalen plegen van in het eerste lid bedoelde handelingen tegen een burgerbevolking ter uitvoering of voortzetting van het beleid van een organisatie of Staat, dat het plegen van een dergelijke aanval tot doel heeft.”* Opdat er van deelneming aan zulk misdrijf sprake kan zijn, moet de vreemdeling individuele verantwoordelijkheid treffen, hetgeen inhoudt dat hij een substantiële bijdrage heeft geleverd aan het misdrijf, wetende dat zijn handelen het misdrijf vergemakkelijkte (UNHCR, *Guidelines on international Protection: Application on the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*, 2003, p. 6).

Om tot de toepassing van artikel 1, F van het Verdrag van Genève *juncto* artikel 55/2 van de vreemdelingenwet te besluiten onderzoekt de Raad de actuele vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van voormeld verdrag en houdt hij rekening met de verklaringen van de verzoeker waarbij de ernst van de gestelde daden wordt geapprecieerd rekening houdende met de functie van de persoon, zijn (mede)verantwoordelijkheid, de voorgehouden verschoningsgronden, en de eventuele strafrechtelijke veroordelingen, dit alles in het licht van de aan het administratief dossier toegevoegde informatie.

2.8. Verzoeker, die behoort de Arabisch soennitische gemeenschap, werd twee keer gehoord, op 23 september 2014 en 27 oktober 2014. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij en zijn familie afkomstig zijn uit de stad Homs en dat hij behoort tot de grootste familie van deze stad. Verzoeker studeerde af als topografisch ingenieur, werkte 5 jaar verplicht als ambtenaar voor de lokale administratie en was vanaf 2007 technisch directeur van de stedenbouwkundige dienst van de stad Homs. Van verzoeker die behoort tot de gegoede klasse van de stad Homs kan gesteld worden dat hij werkte als hogere ambtenaar. Verzoeker preciseerde in dit verband *“(…) ik was de kern/ader van de stad in de zin dat ik verantwoordelijke was voor de bouwplanning/de studies/topografie/ongeldige eigendommen en ook het verlengen van bouwvergunningen. Dat maakte dat alles wat er binnen de stad gebouwd werd of werd aangelegd van wegen of parken, dan moest men altijd via mij passeren ik had toezicht op allerlei werken van andere diensten. Kortom moest alles via mij passeren. (...)”* (administratief dossier, stuk 11, vraag 41). Op de vraag hoe hij deze redelijk ambitieuze functie heeft bekomen licht verzoeker onder andere toe dat *“doordat ik van Homs afkomstig ben en doordat mijn grootouders afkomstig is van de familie a. (1 van de rijkste families) en mijn vader van de al s. familie (ook al met een goede reputatie) dat maakt dat ik veel connecties had met iedereen in Homs en dat maakt ook dat ik sociaal ben met iedereen in Homs. Ik was iemand die ook durfde zijn mening te zeggen ik weet dat we geld hadden en dat ik niet zo veel belang hechtte aan mijn salaris en ik kon dus altijd mijn mening zeggen want ik had geen schrik om te worden ontslagen (...)”* Verzoeker bevestigt dat hij bij de Baath partij aangesloten was maar dat hij zich nooit heeft geëngageerd voor de partij niettegenstaande hij veel mensen van de Baath kende.

Uit vraag 3 van het gehoor II, waarvan niet duidelijk is wie wat zegt, blijkt onder andere dat toen de revolutie uitbrak verzoeker in het bezit was van documenten die hij moest afgeven aan de veiligheidsdiensten. In maart 2011 werd hij door de verschillende Syrische veiligheidsdiensten (politieke veiligheidsdienst, de veiligheidsdienst van de luchtmacht, de militaire veiligheidsdienst en de staatsveiligheid) regelmatig gecontacteerd om gedetailleerde plannen door te geven van stadswijken. Deze informatie werd gebruikt om bepaalde wijken in de stad binnen te vallen of af te sluiten van de buitenwereld, alsook om de routes van legervoertuigen of officiële konvooien uit te stippelen, om de positie van de troepen te bepalen, om beter razzia's te kunnen houden en arrestaties te verrichten. Verzoeker werd daarnaast ook regelmatig gecontacteerd door de verschillende veiligheidsdiensten inzake technische kwesties. Zo diende hij technische adviezen te formuleren over waar men tijdelijke legerposten kon opstellen, welke de verschillende toegangswegen waren tot een bepaalde wijk, waar de

waterbronnen in een bepaalde wijk zich bevonden, hoe de rioleringen in een bepaalde wijk precies liepen enz.

Gelet op deze verklaringen, en in acht genomen de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat bij het optreden van de Syrische autoriteiten tijdens de vreedzame demonstraties die van start gingen in maart 2011 een vast patroon van mensenrechtenschendingen werd aangetroffen, variërend van excessief geweld, buitengerechtelijke executies, willekeurige aanhoudingen, alsook verkrachting, marteling (ook van kinderen), gedwongen verdwijning van personen tot een vooropgezet beleid van “shoot-to-kill” tegen demonstranten met behulp van sluipschutters die zich op de daken van de omringende gebouwen verscholen, en dat gearresteerde demonstranten daarenboven ter plaatse zwaar werden mishandeld en naar detentiecentra overgebracht, waar verdere mensenrechtenschendingen plaatsvonden, besluit het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er voldoende ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat verzoeker medeplichtig was aan misdrijven tegen de menselijkheid in de zin van artikel 1, F (a) van de vluchtelingenconventie, minstens aan ernstige, niet-politieke misdrijven in de zin van artikel 1, F (b) van de vluchtelingenconventie. Het loutere feit dat verzoeker in zijn hoedanigheid van technisch directeur van de stedenbouwkundige dienst van de stad Homs sinds het uitbreken van de Syrische revolutie in maart 2011 op geregelde tijdstippen aan de verschillende Syrische veiligheidsdiensten gedetailleerde plannen van de stad bezorgde en technische adviezen verstreekte, volstaat naar het oordeel van de Raad evenwel niet om te besluiten tot de toepassing van artikel 1, F (a) en (b) van het Verdrag van Genève *juncto* artikel 55/2 van de vreemdelingenwet. Dat deze informatie werd gevraagd met het oog op de ordehandhaving en in een later stadium het binnenvallen en bombarderen van de betrokken wijken, doet geen afbreuk aan dit besluit.

De Raad benadrukt in dit verband dat artikel 1, F van het Verdrag van Genève een uitzonderingsbepaling is met bijzonder zware gevolgen en dan ook, inzonderheid wat de vaststelling en de kwalificatie van de feiten betreft, met de grootste omzichtigheid moet worden toegepast. De Raad is van oordeel dat verzoekers handelingen in zijn hoedanigheid van technisch directeur van de stedenbouwkundige dienst van de stad Homs niet vallen onder de uitsluitingsclausule van artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker heeft op geen enkel moment zelf deel uitgemaakt van de Syrische veiligheidsdiensten, hetgeen door het Commissariaat-generaal niet wordt betwist. Hij bekleedde weliswaar een hoge functie binnen de administratie, die overigens zelf onder toezicht stond van de verschillende veiligheidsdiensten. Verzoeker bestempelt het regime als onrechtvaardig en hij wist dat mensen willekeurig werden gearresteerd en gefolterd, doch gevraagd hoe hij zijn functie en die verklaringen met elkaar kan verzoenen, stelde verzoeker: *“(...) maar mijn taak was enkel gericht op wetenschappelijke en technische aspecten en helemaal niet bij de politiek. Mijn taak was gericht op het maken van plannings het gaat over de breedte van een straat of er een parking moest komen op straat ofwel hoe een rotonde moest gemaakt worden of er een brug nodig was. Ik moest mijn beslissingen nemen op basis van een dergelijke planning en dat is technisch van aard.”* (administratief dossier, stuk 11, vraag 67). Over de context en de sfeer waarin hij zijn functie uitoefende verklaarde verzoeker *“(...) je voelt altijd dat je wordt in het oog gehouden wordt: dat er iemand een stok in zijn hand heeft maar dat hij je daarom niet slaat maar je voelt altijd wel spanning. Ik probeerde allerlei problemen te vermijden met de veiligheidsdiensten ik probeerde deze mensen niet kwaad te maken. (...) Bij elke overheidsdienst zijn er vier verschillende mensen van de verschillende veiligheidsdiensten dat is bij elke dienst zo: de taak van deze mensen is om mensen lastig te vallen om mensen te signaleren en te controleren en je voelt dat je altijd wordt gecontroleerd. (...) het feit dat om de twee jaar ze een groep ambtenaren kwamen arrfesteren en ze werden naar de gebouwen van de veiligheidsdiensten gebracht en ze werden geslagen gedurende drie maanden en na een rechtszaak kwamen ze uiteindelijk vrij totaal onschuldig en ik heb dat meegemaakt met werknemers van mij. Sommigen werden drie keer meegenomen voor ondervragingen met valse beschuldigingen en het kon mij ook overkomen zijn. Maar het is u nooit overkomen? Nee maar ik heb wel ondervragingen meegemaakt die duurden vier à 5 uur in totaal en dat heeft me een fobie gegeven (ondervragingsfobie: az lacht). Dat is de reden waarom de mensen heel erg braaf zijn en ze kunnen luisteren naar wat hen gezegd wordt want ze zullen op éénder welk moment meegenomen worden.”* (administratief dossier, stuk 11, vragen 59, 62, 63, 64) en *“(...) Het eerste jaar van de revolutie was het echt revolutie in die periode was de gemeente en ook andere diensten de eigendom van de staat: wij moesten dus doen wat de overheid zegde en de overheid maakte gebruik van onze materialen bvb om op controleposten op te maken om ergens te graven, de arbeiders van de gemeente moesten zakken met zand vullen om op te stapelen: we wisten dat er meer ging gebeuren, dat het nog maar het begin was dat de situatie nog meer gespannen zou worden. (...)* (administratief dossier, stuk 7, vraag 53). Verzoekers contacten met de veiligheidsdiensten kaderden volledig binnen zijn functie als technisch directeur en beperkten zich tot het louter overhandigen van plannen en indien

gevraagd het verlenen van bijkomend technisch advies. De Raad leest aangaande deze adviezen in de gehoorverslagen als volgt: "(...) bvb dan vroegen ze me die school die op het plan staat hoe heet die school en hoe wordt die straat genoemd: bvb als het een bouwgrond was, dan vroegen ze bvb kunnen we daar onze zetel zetten dan kon ik advies geven bvb als de bouwgrond van de staat is dan zei ik bvb ja je kan dat doen want het is toch van de staat. (...) Bvb heel concreet met die wijk bab el amar werd u ook om advies gevraagd over hoe men het beste hun plannen kon uitvoeren om de wijk binnen te vallen en dan later te vernietigen? Dat niet zozeer,, maar ze konden me wel vragen stellen: bvb hoeveel mensen kunnen er op die plaats terecht komen, of ook welke zijn de toegangswegen of ook welke zijn de straten die bvb niet op het plan zichtbaar zijn. Ik zal u nog een concreet voorbeeld geven over de vragen die men stelde over bab al amer: zijn er nog andere waterputten in bab al amer of niet, want ze hadden de waterzuiveringsinstallaties in handen om de mensen onder druk te zetten zodat ze verhongerden maar in bab al amer hadden ze veel waterputten. Er was een grote riolering en dat werd voorgesteld als een ondergrondse tunnel, maar die was nog niet helemaal klaar het gedeelte in bab al amer was nog niet in gebruik en het andere gedeelte wel dus dat soort vragen werden ook gesteld aan mij. Dus het gaat over technische informatie (gedetailleerde plannen) en technische adviezen: hoe staat u er tegenover dat al die info die u hen bezorgde door hen werd gebruikt om wijken binnen te vallen en te vernietigen? Het was niet zo eigenlijk: ze vroegen me gewoon vragen en ik moest technische antwoorden geven er waren bvb ook zaken die ik verzweeg bvb ivm de waterputten en ik zei dat ik niet wist waar die precies lagen. Omdat ik mij soms versprak werd ik 4 à 5 keer opgeroepen naar de veiligheidsdienst en kreeg ik een waarschuwing. (...) (administratief dossier, stuk 7, vragen 43-45). Verzoeker kan bovendien worden gevolgd waar hij betoogt dat de door hem verschaft informatie niet van doorslaggevend belang was voor de uitvoering van de oorlogsstrategie van de veiligheidsdiensten en dat deze strategie ook zonder zijn informatie en plannen had kunnen uitgevoerd worden. Zo verklaarde hij reeds tijdens het gehoor "De overheid was in staat om alles te doen: of ik die plannen nu gaf of niet met of zonder die plannen konden ze alles vernietigen of met de grond gelijk maken. Daarvoor moest ik meermaals info geven aan de gouverneur en hij wist dat ik die kennis had en dat ik zo bekwaam was en daarom kon ik het niet meer weigeren info over begraafplaatsen en over de ring: al die info was bij mij ook aanwezig. (...) mss maakten ze er wel gebruik van maar het was op zich niet genoeg want ze hadden wel veel informanten die op de grond info voor hen bezorgden. De plannen die ik binnenbracht mss maakten ze er gebruik van om het samen te bekijken, maar het was niet de essentie van het plan. Ze konden zelf aan de hand van toeristische landmappen hun plan trekken." (administratief dossier, stuk 7, vragen 46 en 48). Zoals verzoeker uiteenzet in het verzoekschrift, kan inderdaad worden aangenomen dat, ook al had niemand zijn rol vervuld, de situatie in Homs dezelfde zou zijn dan wat ze op de dag van vandaag is: "De veiligheidsdiensten konden via google maps, plannen beschikbaar op de afdeling van verzoeker,.. – ook zonder zijn technische uitleg- nagaan waar zich wat bevond, wat in aanbouw was, waar er een waterput was,... Verzoeker zijn informatie was niet doorslaggevend.

Wat betreft het feit dat verzoeker de enige persoon was met toegang tot zijn pc waarop alle plannen opgeslagen werden, wil verzoeker verduidelijken dat hij daarom niet de enige was met toegang tot de verschillende plannen (zie hieronder: vragen 40 tot en met 42, gehoor 27/10/2014). Verzoeker stond aan het hoofd van een dienst met 700 mensen, dan zou het toch helemaal niet logisch zijn dat hij de enige persoon was met toegang tot de verschillende plannen? Verzoeker heeft zelf gezorgd voor een digitalisering van alle plannen samen op zijn pc, maar de verschillende diensten beschikten natuurlijk elk over hun eigen plannen. Vergelijk het met de 19 Brusselse gemeenten die elk hun plannen hebben en dat die dan in 1000 Brussel gecentraliseerd zijn maar in elke afzonderlijke gemeente kan men de inhoud van de plannen nakijken.

Tevens kan verzoeker bevestigen dat er in Damascus een 'bureau' bestaat waar militaire ondersteuning geboden wordt voor gans Syrië (zie stuk 3). Deze ondersteuning bestaat tevens uit het verspreiden van gedetailleerde plannen. Verzoeker was dus zeker niet de enige persoon die in het bezit was van plannen van Homs.

In de plaats van uit te dokteren in boeken ea wat welk symbool en lijn wil zeggen vroegen zij de betekenis aan verzoeker van een bepaald technisch symbool. Maar zo zij een boek zouden open slaan konden zij dit allemaal perfect weten. Verzoeker was niet essentieel, verre van, om dit te weten."

Zo de mensenrechtenschendingen die op systematische wijze in de schoot van de diverse Syrische veiligheidsdiensten werden en worden begaan en de acties in het kader van de repressie tegen het deel van de bevolking dat zich tegen het Syrische regime kante als laakbaar en verwerpelijk kunnen bestempeld worden is de Raad van oordeel dat verzoeker, gelet op zijn profiel en de daden die hij heeft gesteld als technisch directeur van de stedenbouwkundige dienst van de stad Homs geen individuele verantwoordelijkheid kan worden aangewreven die inhoudt dat hij een substantiële bijdrage heeft geleverd aan een misdrijf tegen de menselijkheid, wetende dat zijn handelen het misdrijf

vergemakkelijkte en dat niet kan worden besloten dat hij in het kader van de uitoefening van zijn functie een substantiële bijdrage heeft geleverd aan misdrijven tegen de menselijkheid. Dit klemt des te meer daar uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij het regime van Assad onrechtvaardig vond (administratief dossier, stuk 11, vragen 60 tot en met 62) en dat hij wel degelijk morele bezwaren had tegen het optreden van de veiligheidsdiensten en het feit dat zijn plannen en adviezen gebruikt werden om geweld te gebruiken tegen de inwoners van de stad Homs (administratief dossier, stuk 18, vragenlijst CGVS, vraag 3.5. en stuk 7, vragen 49-54). Zo blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij zich in het begin van de revolutie kritisch had uitgelaten ten aanzien van het regime, dat hij in april 2011 zelf ook heeft deelgenomen aan een protestactie aan het plein van Saha, dat hij soms informatie voor de veiligheidsdiensten trachtte achter te houden doch hij hiervoor op de vingers werd getikt, dat een van de voorzitters van de veiligheidsdienst voorstelde om een kleurstof toe te voegen aan de brandweer om zo de betogers beter te kunnen identificeren doch verzoeker dit had afgeraden, dat hij geen deel wilde uitmaken van een beleid waarin werd gekozen om geweld te gebruiken en dat hij begin 2012 weigerde om terug te keren naar Homs en zijn functies terug op te nemen omdat hij niet meer onder die omstandigheden kon werken en niet meer akkoord kon gaan met de misdrijven die werden gepleegd (administratief dossier, stuk 7, vragen 9, 18, 45, 53-54, 56 en 79). In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in de bestreden beslissing kan uit verzoekers verklaringen geenszins worden afgeleid dat hij 'minder problemen had' met het geweld dat de autoriteiten gebruikten tegen de betogers in de stad. Verzoekers stelling tijdens het gehoor dat het geweld tegen de betogers verwacht werd en het feit dat hij zich pas aan zijn functie heeft onttrokken toen de Syrische autoriteiten bepaalde stadsdelen totaal vernietigden, kunnen op zich niet leiden tot dit besluit. Dat verzoeker het beleid van het Syrische regime niet ondersteunt blijkt overigens tevens uit het feit dat hij sinds 2005 verschillende keren zijn ontslag heeft aangeboden, wat hem evenwel telkens werd geweigerd (administratief dossier, stuk 11, vraag 32 en stuk 7, vragen 63-65).

2.9. Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat er geen ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat verzoeker een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan of hieraan medeplichtig is (artikel 1, F (a) van de vluchtelingenconventie), dan wel dat hij medeplichtig was aan ernstige, niet-politieke misdrijven in de zin van artikel 1, F (b) van de vluchtelingenconventie. Aldus valt hij niet onder de toepassing van artikel 1, F van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en de artikelen 55/2 en 55/4 van de vreemdelingenwet.

Daar verzoekers identiteit en nationaliteit niet worden betwist en daarenboven dient te worden vastgesteld dat er in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst in zijn hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, dient verzoeker overeenkomstig artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet als vluchteling te worden erkend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS